

Șerban Sturdza

Maria Dumbrăvician

Oana Marinache

Ioana Olteanu

Case din București Valoare prin restaurare

Ediția a II-a

Cuprins

Argument	8
Case cu valoare istorică	10
<i>Șerban Sturdza</i>	
Relația dintre arhitect și beneficiar	
Dialogul extins	
Interesul proprietarilor pentru istoria casei	
Valoarea caselor	
Cunoașterea autorului	
Contextul urban / implicarea vecinilor	
Despre proprietarii de case	
Cum abordăm restaurarea	
Apa, umiditatea și zonele umede	
Cercetarea vecinătăților / istoria urbană	
Istoria casei și a intervențiilor anterioare	
Cunoașterea detaliilor	
De ce este important să păstrăm casele de patrimoniu	
Evoluția domeniului construcțiilor în secolul al XIX-lea	28
<i>Oana Marinache</i>	
Analiza tehnologică a picturii murale	32
<i>Ioana Olteanu</i>	
Considerații generale privind conservarea și intervențiile specifice asupra picturii murale	50
<i>Maria Dumbrăvician</i>	
Case din București restaurate – studii de caz	61
CASA MINCU – Strada Arthur Verona 19	
Istoricul proprietății Burelly – Mincu	64
<i>Oana Marinache</i>	
Istoria terenului	
Gaetan A. Burelly	
Evoluția casei	

Conservare, restaurare, arhitectură <i>Șerban Sturdza</i> Informații tehnice	82
Intervenții de restaurare <i>Maria Dumbrăvician</i>	108
Strada Dionisie Lupu 33 Istoricul casei din Strada Dionisie Lupu <i>Oana Marinache</i> Bucureștioara Vecinătăți Etapе constructive Motive decorative	118
Proprietari și chiriași <i>Mihai Alin Pavel</i>	123
Conservare, restaurare, arhitectură <i>Șerban Sturdza</i>	124
Intervenții de conservare și restaurare <i>Maria Dumbrăvician</i>	140
Strada Romulus 77 Istoria proprietății <i>Oana Marinache</i> Arhitectul Paul Smărăndescu Antreprenorul Schindl	160
Conservare, restaurare, arhitectură <i>Șerban Sturdza</i> Materialele de construcție și intervenții	166
Intervenții de restaurare <i>Maria Dumbrăvician</i>	192
Impresii de la proprietar <i>Adela Virgolici (Stan)</i>	200

Strada Muzelor 24

Istoricul proprietății Dumitrescu-Ioanițescu

204

Oana Marinache

Intervenții de restaurare

208

Maria Dumbrăvician

Cercetarea istoriei caselor istorice

218

Oana Marinache

Mulțumiri

222

Bibliografie

223

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

CASA MINCU

Strada Arthur Verona 19

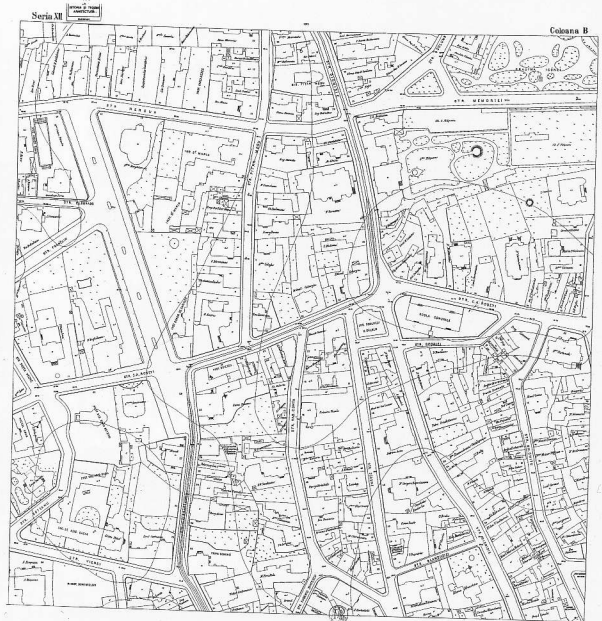
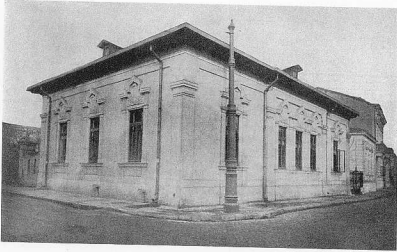
Istoricul proprietății Burelly – Mincu

Oana Marinache

Proprietatea din strada Arthur Verona nr. 19 (fostă strada Mercur) este una dintre cele mai prețioase case din secolul al XIX-lea, fiind reprezentativă ca reședință pentru două figuri din lumea arhitecturii: arhitecții Gaetan A. Burelly (1813/1818/1820–1896), care a și construit-o, și Ion Mincu (1852–1912), care a locuit-o și i-a adus unele modificări. Caracterul de reprezentativitate pentru pătura superioară a burgheziei secolului al XIX-lea este sporit de faptul că această locuință nu a suferit intervenții majore în era contemporană și că multe dintre elementele ei decorative originare au fost redescoperite sau puse în valoare în timpul lucrărilor de restaurare din ultimii ani.

Cu siguranță că elementele vizibile astăzi sunt preponderent din epoca celui de-al doilea proprietar, Ion Mincu, care și-a lăsat amprenta sub forma monogramei sale și a soției, Eliza, asupra ancadramentelor fațadelor exterioare, a plafoanelor saloanelor, dar și sub forma unor simboluri (opaițul, albina, echerul și compasul).

Datorită interesului legat de cei doi proprietari și a descoperirii multor documente de arhivă, putem să recuperăm, în linii mari, evoluția lotului de teren, a casei și a familiilor care au locuit-o. Este exemplul prin excelență a modului în care valoarea casei este

Casa Mincu în planul cadastral din 1911
și în diferite fotografii de epocă

sporită de informațiile legate de foștii proprietari, figuri marcante ale secolelor trecute, acestea contribuind la o mai bună înțelegere asupra modului lor de viață.

Istoria terenului

Proprietarii terenului din mahalaua Popa Ivașcu pot fi identificați în prima jumătate a secolului al XIX-lea, întâi în persoana unui Nicolae Ogrădeanu(l), care îl deține între 1846 și 1853, pentru ca apoi să îl vândă în 12 mai lui Scarlat Rosetti și protomedicului Nicolae Guși. Aceștia vor începe să vândă loturi din el, cumpărătorul din 1857 și 1863 fiind arhitectul Gaetan Antonio Burelly. Planul cadastral realizat sub coordonarea baronului Rudolf von Borroczyn indică un vast teren cuprins între ulița ce duce la Biserica Pitar Moș și Poșta românească/veche, în zona viitoarei proprietăți Burelly și a Pensionatului de Fete Sf. Maria, fiind indicată „Grădina Poștei”.

Graful Carol/Scarlat Rosetti (1802–1872), înnobilit de Curtea Imperială austriacă, a fost o figură importantă a acelor vremuri, călător care a ajuns până în Asia, mare proprietar de terenuri și primul președinte și important donator al Ateneului Român, căruia îi lăsa și o substanțială bibliotecă de 6000 de volume. (Sursa: Dim. R. Rosetti, *Dicționarul contemporanilor*, Ed. Lito-tipografie „Populară”, București, 1897, p. 163).

În 1857 are loc prima tranzacție dintre Rosetti și Burelly, urmată de cea de-a doua, din 1863:

„Actu de vânzare

Datu din partea sub însemnașilor lamîinile Dlu Gaitanu Anton Bureli arhitectul Capitalei ca să se știe că din locul ce avem d' avalma în Mahalaua Pitarul Moșu, am vîndut Dumisale însă: stînjeni zece în ulița Pitarul Moșu și stînjeni cincisprezece în strada Roseti ceam deschis acum din nou, fundul stînjeni iarăși zece și laturea despre miază noapte stînjeni iarăși cincisprezece peste tot stînjeni cvadrați una sută cincizeci și tot acest locu cu colțul despre miază noapte a pomenitei strade Roseti deschisă acumu. Care locu l' am vîndut dumisale stînjeni cu galbeni doi peste tot galbeni trei sute și pecari iam primii mit deplini cu mîinile noastre. Și spre a avea pașnică și neclinită stăpînire am dat dumisiale acest actu de vînzare sub peceșile și iscăliturile noastre, am rugat și pe onorab Trib de Comerțu de l'au adevărit du pe orîndueală.

1857 septembrie 6

București

Graful Scarlat Roseti

N. Guși“

„Actu de vînzare

Datu din parteme la mîinile arhitectului statului Domnului Gaetano Antonio Burelly ca să se scie, că din locul ce am mai vendutu dumisale însă în strada Rosetti stînjeni cinci misloculu idem stînjeni cinci și fundulu asemenea iarăși stînjeni cinci, era lungulu din facia pomenitei strade Rosetti pînă în fundulu acestui locu pe dîn giosulu locului ce am mai vîndutu dumisale și cu care se unesce acum de sevirsite
Acestu locu l'am vendutu dumisale stînjenu pe galbeni sase N. 6 peste totu galbeni trei sute pe cari iam priimitu pe deplinu în manele mele.

Graful Scarlat Rosetti

Dreptu acea am datu la mânele sale acestu act scrisu și sub scrisu cu însuși mâna mea și cū sigiliulu armeloru mele am rugatu și pe onorabilu tribunalu secsiunea IIIlea al legalisa după orendueala 1863 7bre 6 Bucuresci

Grafulu C. Rosetti

Coprintere din acest act este urmată cu a noastră mulțumire

Gr. C. Rosetti G.A. Burelly“

„Tribunalul Ilfov secția a III a

Dnu Graff Scarlat Rosseti prin petiția de la 6 septembrie curentul anu 1863 registrată la N. 11627 au cerut legalizarea acestui actu de vânzare ce face a cinci stânjeni loc din Mahalaua Popa Ivașco către Dom. Architectu Gaitan Antonio Bureli cu prețu de galbeni trei sute No. 300 #.

Înfățișând pentru dreptu de proprietate în lipsa ac ...care zisse că l au perdut o coppie dupe actul de cumpărătoare făcută totalu locu de la Dlui Nicolae Ogrădeanu sub N. 521 din anul 1853 adevieru de Tribunalul Comerțial în același anu Octomvrie 24 sub N. 7681 pe ființă căria au dat mulțumire cumpărătorul că orânduiesce drept document valabil cu adăogire că cunosce însuși posesia din care total loc zise vânzătorul că a mai vândut la alte persoane și că parte din trânsul vinde pe cel cuprinsu într' acest actu, și fiind că din ecsaminarea făcută de Dnu. Supleant opiselor n'a rezultat nici o ănpregurare popritoare. Tribunalul pe aceste basse și conform Art. 2 din legiuirea anului 1840 legaliseasă acestu act de vânzare pe numele Dlui Arhitect Gaitano Antonio Bureli pământean, trecând și în Condică și cu obligație asupra de a responde la Municipalitate pavagiul de va fi datorie din trecut și vânzătorul nu va avea stare.

Președinte

Grefier

Anul 1863 7brie 7

No. 431 al Condică

No. 1670/ 863 Dossar“

În 1865, potrivit unui plan inedit identificat în arhive, se obține deschiderea definitivă a străzii ce va purta o vreme numele proprietarului Rosetti. (A.N.D.M.B., fond P.M.B.Tehnic, dosar 16/1862, Deschiderea străzii Rosetti în Mahalaua Popa Dârvașu, colț cu strada Pitaru Moșu, proprietatea grafului Scarlat Rosetti, 1865/suprapunere pe Planul proprietăți(i) Dumnealui D. pitar N. Ogredeanu unde se află grajdurile (poștilor din Orașu București, Scarlat Orăscu, 1853) Pe acest plan putem observa marcate mai multe loturi printre care și proprietatea Burelly.

Gaetan A. Burelly

Istoriografia arhitecturii consemna până acum că Dimitrie Berindey (1832–1884) ar fi fost primul arhitect român care a studiat la Școala de Arte Frumoase de la Paris; primii care au studiat acolo au fost arhitectul de origine armeană Iacob Melik și arhitectul Gaetan Burelly, acesta fiind considerat până acum italian. Contrar opiniei generale, Gaetan a fost cetățean român, fiind identificat de noi în mai multe documente ca „pământean”, ceea ce ne permite astăzi o „repunere” a sa în drepturi.

Re După studii de scurtă durată (clasa a II-a de arhitectură, 1848–1850) la Paris, în clasa profesorului L. Vaudoyer, arhitectul se angajează în serviciul statului român, fiind arhitectul Bucureștiului în perioada 1855–1858. În 1859 este angajat, pentru o scurtă perioadă, în serviciul Așezămintelor Brâncovenești, dar din 1860 este arhitect în cadrul Ministerului Cultelor și Instrucțiunii Publice. Perioada 1860–1875 este foarte activă în ceea ce privește implicarea statului în salvarea unor vechi clădiri bisericești și mănăstirești, activitatea lui Burelly fiind consemnată de documentele de arhivă la: Mănăstirile Antim, Sărindar, Curtea de Argeș, Cotroceni, Stavropoleos, Plumbuita, Radu Vodă, Văcărești, Mihai Vodă, bisericile Sf. Ecaterina, Sf. Apostoli. Este membru în diferite comisii de verificare ale Palatului Academiei, repară case achiziționate de minister pentru serviciile proprii, asigură transformarea spațiilor de la Mihai Vodă pentru depozitarea Arhivelor Statului.

De la 20 ianuarie 1865 este angajat ca profesor de arhitectură la noua Școală de belle-arte, iar în 1867 primește medalia la secțiunea de arhitectură a Expozițiunii artiștilor în viață. În 1868 redactează și publică mai multe planuri-tip pentru școlile sătești și comunale. Face parte din prima echipă de reparare a Bisericii Mănăstirii Curtea de Argeș, luând apoi o poziție critică față de intervențiile arh. André Lecomte de Noüy.

În perioada 1872–1875 participă la transformarea și repararea Teatrului Național. În 1878 este numit arhitect al administrației domeniilor în cadrul Ministerului de Finanțe.

Activitatea sa în serviciul statului nu i-a permis realizarea de lucrări rezidențiale particulare. Cercetarea de arhivă a mai scos la lumină, pe lângă istoria casei din str. Arthur Verona nr. 19 colț cu str. Pitar Moș (achiziționată în 1890 de arh. Ion Mincu), informații doar despre alte două proprietăți locuite de Burelly, pe str. Pitar Moș la nr. 15 și la nr. 4–6. În toamna acestui an va apărea monografia *Gaetan A. Burelly, arhitect-restaurator*, al șaselea din colecția *Arhitecți de nouitate*, cu sprijinul financiar al Ordinului Arhitecților din România.

Evoluția casei

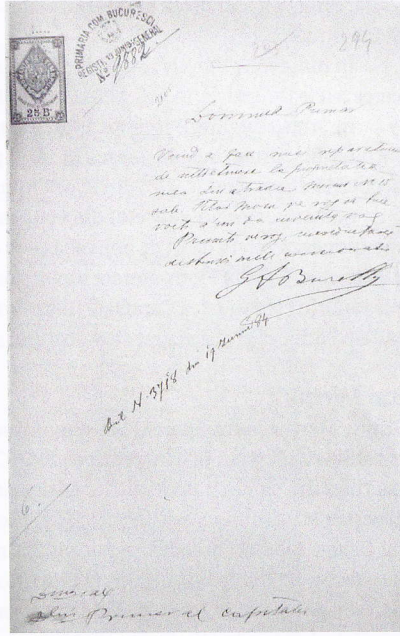
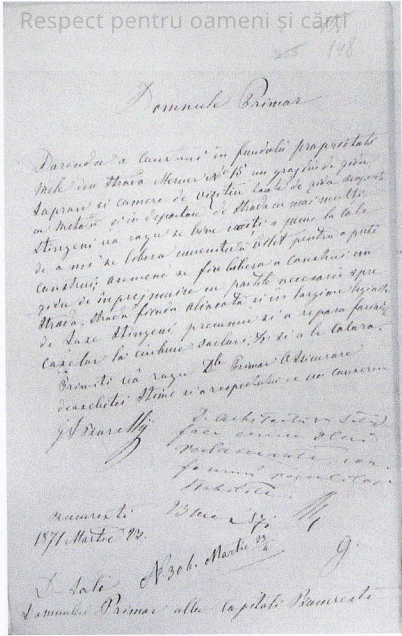
Cercetarea biletelor de voie în vederea construirii de case nu a scos la lumină niciun document care să ne permită datarea cu exactitate a casei Burelly. Putem aprecia că ea a fost realizată în intervalul 1857–1870, în timp adăugându-se și alte dependențe. Astfel, în 23 martie 1871 Burelly solicită autorizație pentru mai multe intervenții, inginerul orașului, Ioan Sperl, indicând taxa de plată de 23 lei și 70 de bani pe care Burelly o avea de plată. (A.N.D.M.B., fond P.M.B.Tehnic, dosar 43/1871):

„Dorindu a construi în fundulu proprietății mele din strada Mercur No. 15 un grajdu de zidu, șopron și camere de vizitiu toate de zdu acoperite cu metal și în depărtare de strada cu mai mulți stînjeni vă rogu se bine voiți a pune la cale de a mi se libera cuventitului bilet pentru a putea construi; asemeni se fiu liberu a construi un zidu de înprejmuire cu porțițe necesarie spre strada, strada fiindu alineată și în largime legiuittă de șase stînjeni precum și a repara faciada caselor la ciubuce și a le colora.

Primiți vă rogu Dle Primar asigurare deosebitei stime și a respectului ...

GABurelly“

Biletele de voie din 1871 și 1884

În 1877 arhitectul (care afirma că are 59 de ani, de unde am putea deduce 1818 ca an de naștere) solicită la Creditul Funciar Urban un împrumut de 35000 lei, ipotecând proprietatea din str. Mercur nr. 15. Casa avea 9 camere mari, pentru familie, iar dependențele erau formate din 5 camere pentru servitori, grajd pentru patru cai, șopron pentru două trăsurii și pivnițe boltite. Evaluatorii indicau faptul că proprietatea era folosită pentru închiriere, chiria anuală fiind de 5170 lei. În curte se mai afla un puț cu pompă, erau plantați pomi fructiferi și era amenajată o grădiniță. (Documente puse la dispoziție de arh. Irina Criveanu, căreia îi mulțumesc pentru sprijin)

Inginerul C. Th. Toncoviceanu realizează un plan de situație al proprietății evaluate. Se observă o casă cu parter înalt și pivnițe, având un plan simetric, tipic perioadei neoclasică, construcția fiind plasată pe latura estică a lotului, spre strada Pitar Moș. Suprafața construită era de 499,13 m.p. și se pot face următoarele identificări: antreu, antison, salon, cabinet de toaletă, spații cu evidentă funcție de reprezentare, cu deschideri mari ale ferestrelor ce dau spre cele două străzi; spațiile nenumite, amplasate în spate și lateral față de intrare, sunt destinate folosirii private, cel mai probabil dormitoare, realizându-se o delimitare a vieții publice de cea personală a familiei.

Dependențele se află pe latura nordică a parcelei de teren, forma neregulată, de Z, indicând diferite etape de achiziție a terenului și de construcție. Se pot observa: șopron,

ant. Capitalul G. Burely

grajd, camere de servitori, bucătăria, privată, cămara. Restul parcelei era destinat curții și grădiniței.

În iunie 1884 Burelly întreprinde unele reparații la tencuială și vopseală, schimbă cercevele la ferestre. (A.N.D.M.B., fond P.M.B.Tehnic, dosar 43/1884)

În urma restaurării recente a fost scoasă la lumină și fresca de pe pereții de la intrare, din partea dreaptă. Fresca în stilul pompeian datează din perioada Burelly, fiind acoperită de un strat în ulei, din epoca Mincu sau ulterioară.

Gaetan A. Burelly a încetat din viață în 26 octombrie 1896; în actul de deces se menționează vârsta de 83 de ani, ceea ce ar conduce la un alt an de naștere: 1813. A fost căsătorit cu Agatha Floru, cu care a avut doi fii, morți timpuriu, și trei fiice, Ecaterina, Alexandrina și Ion Luca Caragiale (1852–1912) s-a căsătorit în 1889 cu Alexandrina, deci putem bănuși că și el a vizitat casa socrului său.

Ion Mincu

Strada Mercur se configurează la sfârșitul secolului al XIX-lea și până la primul război mondial ca un reper pentru protipendada Capitalei, aici avându-și reședința de-a lungul timpului oamenii politici: Titu Maiorescu, Alexandru Marghiloman, D.A. Sturdza, avocatul M. Mitilineu, arh. ing. Nicu Cerchez, colecționarul Anastasie Simu, prințul George Bibescu, membrii ai familiilor Crețeanu, Bărcănescu, Florescu, Olmazu, Iacovachy. Strada se întindea de la Pitar Moș până la strada Poșta Veche (Nicolae Goleșcu de astăzi), bulevardul fiind tăiat perpendicular abia după 1906.

Istoria proprietății din strada Mercur colț cu strada Pitar Moș se îmbogățește în ultimul deceniu al secolului al XIX-lea. În cursul anului 1890 proprietatea trece în posesia arhitectului Mincu (1852–1912). Informații prețioase despre reședințele și ambianța în care a trăit și lucrat arhitectul Ion Mincu aflăm din lucrarea prietenului său, Nicolae Petrașcu (1859–1944). În perioada burlăciei cei doi au fost și vecini, Mincu locuind pe strada Academiei într-un apartament cu 2 camere, la etajul 3, în casa doctorului Șteiner. De asemenea, Mincu a mai locuit pe str. Mercur nr. 6, împreună cu prietenul său, arhitectul Louis Blanc (1860–1903), într-o casă aflată pe lotul viitorului Muzeu Simu.

Se păstrează contractul dintre cei doi arhitecți, Burelly și Mincu:

„Act de vânzare

Între Sub.semnați G.A. Burelly domiciliat în strada Pitaru Moșu N. 15 de o parte și Ion Mincu arhitect domiciliat în strada Mercur N. 6 de altă parte, a intervenit următorul Contract de vânzare.

Eu G.A. Burelly declar că vându D^{lui} Ion Mincu cassele melle cu totul locul lor și dependințele situate în Strada Mercur N.15 și strada Pitaru Moșu, fără a mi rezerva nimic pe seamă mi, așa precum le am stăpânit în virtutea actelor vechi depuse la Creditul Urban cu ocașia împrumuturilor efectuate la acea Societate.

Cassele le vându fără nici un fel de sarcină afară de două hypothechi și a nume:

1) Hypotheca constituită Creditului Urban din București și care cu capitalul împrumutat în două rânduri înscrșuri de 7% și 5% și cu procentele și ratele ntârziat se ridică la cifra de trei zeci și șapte mii șase sute șapte-zeci și trei lei (37673) și

Primele documente identificate după parafarea vânzării sunt legate de lucrările de „reparațiuni radicale“ la „fațadele, zidăriile și tencuielile“ casei (A.N.D.M.B., fond P.M.B.Tehnic, dosar 43/1890). Cu siguranță că din această epocă datează *ancadramentele ferestrelor cu monograma lui Ion și a Elizei Mincu. În planul alinierii străzii Dimitrie A. Sturdza/Mercur* din 29 martie 1891 apar simultan la nr. 15 cei doi arhitecți, Mincu și Burelly, fiind probabil o situație tranzitorie pentru cele două familii. (A.N.D.M.B., fond P.M.B. Alinieri, dosar 310)

Stilul casei din strada Mercur ce poate fi recompus din relatările și din fotografiile de epocă era unul eclectic, în care se îmbinau piese de mobilier neorenascentist cu țesături orientale, peste care se suprapun sculpturi, obiecte de artă, instrumente muzicale și arme, totul încărcat de vegetație exotică. De remarcat sobele și șemineul, preponderent neoclasic, dar și cu un exemplar neorenascentist și unul neobaroc, prezente și astăzi în interioare. „În holul de lângă intrare, în care îi plăcea lui să stea mai mult, întâlneai caramanii și covoarele orientale, suspendate la ferestre și pe pereți, cari micșorau lumina ca într-o biserică; la dreapta și la stânga, mici banchete de lemn sculptat, după desenurile date de el, la Școala de Arte și Meserii, unde era profesor de sculptura lemnului; scaune originale, obiecte de artă bisericească.“ (Nicolae Petrașcu, Ioan Mincu, *Cultura națională*, București, 1928, p. 22)

Biroul arhitectului Mincu ne apare retras, la colțul străzii Mercur cu strada Pitar Moș: „În fund și la dreapta (...) sombru cu vitraliuri colorate, cu perdele de un roș palid, cu biblioteca și masa lucrute la un ebenist din Paris, din lemn de nuc, cu coloane răsucite, lucioase și moi ca mătasa“. (Idem, pp. 22–23) Pășind cu memoriile lui Petrașcu în mână, interioarele descrise de acesta se recompun întocmai: plafoane, lustre, friza cu medalioane de profeti vetero-testamentari și sfinți apostoli, birourile, dulapurile-strane. Avem șansa unică ca monografia să fie ilustrată cu fotografiile spațiilor de reprezentare care ne permit astfel o vizită de epocă.

Una dintre puținele intervenții pe care Mincu le-a făcut în spațiul salonului-sufagerie a fost spargerea zidului despărțitor și introducerea celor două coloane.

În 1900 arhitectul Mincu îl desemnează pe antreprenorul Josef Piantini cu scoaterea umezelii din zidărie și schimbarea unei părți a învelitorii dependințelor din curte. (A.N.D.M.B., fond P.M.B.Tehnic, dosar 263/1900)

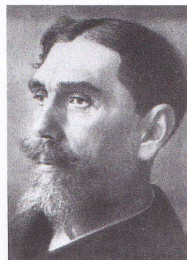
S-a născut cu 165 de ani în urmă în parohia Sf. Mina din Focșani, părinții săi fiind negustorul Pavel și soția sa, Maria. Anul 1852 este confirmat de dosarul său de înscriere la Școala de Arte Frumoase de la Paris (data nașterii apare însă 11 februarie în loc de cea consacrată, 20 decembrie) și de certificatul de căsătorie din 1887 în care se menționează faptul că arhitectul avea 35 de ani.

Copiii Mincu au fost, în ordine: Ecaterina (căs. Constantinescu), Ștefan, Sultana (căs. Zamfirescu), Ion (viitorul arhitect), Anica (căs. Nedelcu), Nicolae și Sița.

Din căsătoria lui Ion Mincu cu Eliza Dăscălescu (1863–1939) s-au născut fiicele: Maria-Luiza/Mariela (căs. Băbeanu) și Eliza (căs. Peretz).

Formare și carieră

- 1866–1870** Liceul Unirii din Focșani
- 1870–1873** Școala de Șosele și Poduri
- 1874–1877** Inginer-șef la Focșani, inginer al jud. Putna, apoi participă la construcția șoselei Ploiești–Predeal.
- 1877–1878** Urmează un an pregătitor la Școala Specială de Arhitectură a lui Émile Trélat (Montparnasse).
- 1878–1883** Studiază arhitectura la Școala de Belle Arte din Paris cu prof. Julien Guadet și F. Thierry-Ladrange, obținând mai multe medalii.
- 1883–1884** Obține diploma de arhitect; primește o bursă franceză de 2.000 de franci (Premiul Destors al Societății Centrale a Arhitecților) și un ajutor de 3000 lei de la Ion Câmpineanu pentru a întreprinde o călătorie de studii în Italia, Spania, Grecia și Constantinopole.
- 1884–1892** Este membru al Societății Arhitecților Diplomați ai Guvernului Francez
- 1895–1899** Este ales deputat al Partidului Național Liberal în jud. Putna
- 1892** Este însărcinat de S.A.R. ca împreună cu arh. N. Cucu să elaboreze statutele unei Școli de arhitectură.
- 1897** Este numit profesor de Spiru Haret la Școala națională de arhitectură, pregătește prima serie de 150 de studenți care vor expune lucrări la Ateneu.
- 1899** Devine consilier al primarului Barbu Delavrancea și se semnează un contract pentru anteproiectul Palatului Primăriei Capitalei.
- Ante 1900** face parte din Comitetul de organizare a participării românești la Expoziția din 1900 de la Paris, alături de pictorul Nicolae Grigorescu și arh. George Sterian.
- 1901** Primește Legiunea de Onoare, în grad de ofițer
- 1902–1912** Este președinte al Societății Arhitecților Români
- 1905** Devine profesor la Școala superioară de arhitectură

(Extras din broșura Oana Marinache, *Ion Mincu, reper în arhitectura românească*, Ed. Istoria Artei, București, 2017, p. 1)

După o lungă boală, Mincu se stinge din viață, în 6 decembrie 1912, dar familia va mai realiza și alte lucrări pe proprietate. În iulie 1914 Eliza Mincu (1863–1939), prin intermediul arhitectului Simion Vasilescu, fostul ucenic al soțului ei, solicită repararea corpului de dependențe ce adăpostea spălătoria, camera de servitor și toaleta. (A.N.D.M.B., fond P.M.B.Tehnic, dosar 279/1914) Între cele două războaie mondiale, casa va fi locuită de ficele Mincu.

I. Mincu